

Del 6: Til adressaterne

*The only thing necessary for the triumph of evil
is for good men to do nothing.*

(Edmund Burke, britisk politiker og filosof)

71. Introduktion: Tillid eller blindhed?

Tillid ligger på en flot førsteplads over de vigtigste danske værdier. Tillid er udtryk for fællesskabsfølelse og er en væsentlig årsag til den tryghed og lykke, vi med rette kan være stolte af i Danmark. Det kan imidlertid udvikle sig til et problem, når tilliden bliver så stor, at den fører til decideret blindhed og virkelighedsfornægtelse.

Tillid

Ifølge danmarkskanonen er det danske samfund et udpræget tillidssamfund. Tillid bygger på normer og skikke, der går langt tilbage. I Danmark er et ord et ord, og et håndtryk tillægges undertiden samme vægt som en underskrevet kontrakt. Små vareboder langs vejen forlader sig på selvbetjening i tillid til, at de besøgende vil betale for det, de tager, ligesom folkebibliotekerne holder ubemandet åbent, fordi de stoler på, at brugerne selv registrerer deres lån.

Undersøgelser har vist, at et meget stort flertal af danskere generelt stoler på de fleste mennesker. Andre undersøgelser har vist, at der er grund til det. Hvis en tegnebog med penge findes tabt på fortovet, vil den i Danmark i de fleste tilfælde blive indleveret til myndighederne *med* indhold. En sådan adfærd er særegen for de nordiske lande og medvirkende til den store grad af tryghed og lykke, der er kendetegnende for netop de nordiske lande.

“Et højt tillidsniveau har en kolossal værdi for et samfund - socialt, politisk og økonomisk. Det skaber en offentlig kultur præget af gensidighed og samarbejde samt forpligtelse over for fælles love og aftaler. En høj grad af tillid vil være en grundpille i et effektivt og relativt ubureaukratisk samfund. Tillid er med til at skabe trivsel, tryghed og troværdige relationer mellem mennesker og får samfundslivet til at fungere lettere.” Sådan er det udtrykt i danmarkskanonen.

Bagsiden af medaljen viser sig, når tilliden overdrives og fører til decideret blindhed. Det hænder trods alt, at pengene ved vareboderne forsvinder, og Britta Nielsen-sagen er ikke fri fantasi. Der er områder af samfundet, hvor alt for meget tillid er skadelig, f.eks. i retssalene, hvor ubetinget tillid til de psykopater og antisociale mennesker, jeg nævnte i forordet, bærer en stor del af ansvaret for de høje danske forbrugerpriser og andre ulemper for det danske samfund.

Lad mig indlede del 6 med et resumé af de påstande, løgne eller emner, som ingen til dato har fundet det nødvendigt at kontrollere i forbindelse med følgende sager:

- 1-5: Udlejningsforbuddet mod Erik Viuff Christiansen (1984-1988).
- 6: Indførelsen af særloven om udlejning af film (1988-1989).
- 7-8: Dækmanøvrerne i injuriersagen (1992-1995).
- 9-10: Dækmanøvrerne i Laserdiskens udlejningssag (1992-2001).
- 11-17: Indførelsen af regional konsumtion (1991-2002).
- 18: FDV's overfald på Laserdisken (2005-2016).

1. Ophavsretslovens § 25 blev ikke undersøgt (kapitel 12)

Erik Viuff Christiansen gjorde intet forkert, da han i 1984 udlejede videokassetten med *Never Say Never Again*. Hans brøde var, at hans advokat havde så stor tillid til Johan Schlüter, at han aldrig opdagede, at det var den forkerte konsumptionsbestemmelse, Johan Schlüter pegede på i fogedretten. Hvis han selv havde peget på ophavsretslovens § 25, der udtrykkeligt tillader spredning af udgivne eksemplarer (side 83), var FDV's monopoldrømme formentlig aldrig blevet til noget.

2. Der fandtes ingen særlov om udlejning af film i 1988 (kapitel 13)

Ingen har undersøgt, hvad EU-Domstolen i virkeligheden tog stilling til i 1988. Johan Schlüter fik lov til at styre showet både i fogedretten og ved EU-Domstolen. Det fremgår af dommen og retsmøderapporten, at der blev spurgt om, hvorvidt EF-traktaten er til hinder for en særlig lov om udlejning af film, så udlejning af de udgivne eksemplarer af filmværket kan forbydes, men det var ikke grundlaget for fogedforbuddet, og der var ikke en sådan særlov i Danmark på det tidspunkt.

3. Præmisserne for en udlejningsret blev ignoreret (kapitel 13)

EU-Domstolen anerkendte forskellen på salg og udlejning og fandt ikke noget til hinder for en udlejningsret, som den var beskrevet i Østre Landsrets forelæggelse. Ifølge forelæggelsen konsumeres udlejningsretten ved samtykke til udlejning, og det forudsættes, at et forbud mod udlejning ikke skelner mellem indenlandske og importerede videogrammer. Begge betingelser blev efterfølgende ignoreret.

4. EU-Domstolen forholdt sig ikke til FDV's autorisationssystem (kapitel 13)

Hverken Kommissionen eller EU-Domstolen har på noget tidspunkt forholdt sig til FDV's autorisationssystem, hvor kun de af FDV godkendte forhandlere måtte udleje film og kun FDV's udgivelser måtte udlejes. Udlejning af film fra de andre medlemsstater førte til ophævelse af FDV's autorisation samt til sagsanlæg.

5. Østre Landsret tog ikke stilling til EU-Domstolens dom (kapitel 14)

Erik Viuff Christiansen pegede aldrig på ophavsretslovens § 25, men tog imod et forligstilbud fra Johan Schlüter, så sagen sluttede uden landsrettens stillingtagen.

6. Det var ikke forbudt at sælge videofilm før 1989 (kapitel 15)

I 1988 fremsatte Kulturministeriet et forslag om en særlov om udlejning af film i stil med den lov, det allerede havde beskrevet for EU-Domstolen. Begrundelsen var, at videresalg skulle tillades - som om det var forbudt! På den måde undgik Kulturministeriet en debat om udlejning af film i Folketinget.

Videresalg af filmværker i form af smalfilm, videokassetter og LaserDiscs havde dengang aldrig været forbudt, så længe det var lovligt udgivne eksemplarer. I den virkelige verden måtte FDV og André Poulsen begge leve med parallelimporten.

7. Byrettens løgne i injurienesagen (kapitel 25)

Der er skriftlig dokumentation for de første fem punkter på forrige side og en klar lovtæst i § 25 samt vidneforklaringer fra Jakob Stegelmann og mig selv om de faktiske forhold om salg. Det var let for byretsdommer Mogens Christensen at undersøge. Alligevel ignorerede han alle bilag og løj både om mine synspunkter, om lovens ordlyd og om retspraksis (side 258 og 259).

Jeg har nemlig intet problem med udlejningsretten i ophavsretslovens § 23. Jeg påpeger "bare", at FDV aldrig har dokumenteret, at de repræsenterer ophavs-mændene, og jeg mener, at de præmisser, der ligger til grund for EU-Domstolens dom, skal respekteres. Der var ikke retspraksis for, at salg af film var forbudt. Der fandtes ikke ét eneste eksempel på et succesfuldt forbud mod salg, og både Jakob Stegelmann og jeg forklarede, at det forholdt sig modsat. FDV anerkendte endda selv i 1986, at de ikke kunne gøre noget ved mit filmsalg (side 84). Såvidt angik ophavsretsloven, stod der i § 25 - som Johan Schlüter undgik i fogedretten - at et eksemplar af et udgivet værk kunne spredes videre.

Endvidere opretholdt EU-Domstolen i 1988 ikke en retspraksis om, at salg af film var forbudt. Nej, den udtalte sig om en særlov om udlejning. Johan Schlüter anførte selv i sit skriftlige indlæg, at eneretten til at sælge et eksemplar af et værk var konsumeret, når rettighedshaveren havde udgivet værket (side 110).

Løj Mogens Christensen bevidst? Jeg tror, at han havde så meget tillid til Johan Schlüter, at han uden betænkeligheder undlod at kontrollere den dokumentation, jeg havde fremlagt, og han lyttede ikke til min procedure. Han tog sig en fridag!

8. Landsrettens løgne i injurienesagen (kapitel 25)

I mangel på lydoptagelser under domsforhandlingen har jeg kun mit ord og min brors notater til at støtte påstanden om, at Lilholt konkret forbød mig at redegøre for forståelsen af lovgivningen, men til gengæld lovede at stille mig, som om jeg havde ret, når han og kollegerne bedømte den konkrete sag (side 275).

Derimod kan enhver slå op i EU-Domstolens domssamling og læse, at Johan Schlüter netop ved EU-Domstolen afveg fra fortællingen om, at FDV i henhold til § 2 besad *alle* rettigheder, fordi filmværker *ikke* var omfattet af § 23.

Ved de danske domstole havde Johan Schlüter dygtigt og konsekvent "glemt" § 25. Uden et kvalificeret modspil påstod han, at FDV besad rettighederne jf. § 2, men på grund af Imerco-sagen var det ikke nok ved EU-Domstolen. Han opfandt derfor en særlov, og fogedrettens anerkendelse af, at filmværker ikke var omfattet af § 23, blev ved EU-domstolen til en særlov om udlejning af film i netop § 23.

Det kræver ikke ret meget at indse, at forklaringerne ikke stemmer overens. Enten løj dommerne bevidst, eller også stolede de blindt på Johan Schlüter. På grund af forløbet ved retten og min diskussion med Lilholt tror jeg, at de løj bevidst.

Hvad er værst? En dommer, der ubevidst dømmer i strid med sandheden, fordi han stoler blindt på den ene part, eller en dommer, der lyver bevidst?

9. Ministrenes idioti (kapitel 16)

Da instrukskommissionen i 2020 behandlede Inger Støjbergs krav om at adskille asylpar, blev tidligere statsminister Lars Løkke Rasmussen indkaldt for at afgive forklaring. Vidste han noget? Havde han et ansvar?

Baggrunden var, at statsministeren har det øverste ansvar for sine ministre og dermed en slags tilsynspligt, så når det kommer til hans kendskab, at en af hans ministre har handlet ulovligt, er det hans pligt at agere.

Det fik mig til at tænke på daværende statsminister Poul Schlüter, der i 1992 havde modtaget min rapport om Kulturministeriets medvirken til at vildlede EU-Domstolen under FDV's forfølgelse af Erik Viuff Christiansen. Jeg mente, at han burde have kendskab til de numre, de lavede i Kulturministeriet.

Og hvad gjorde han? Han nøjedes med at sende rapporten til det ministerium, jeg havde klaget over. Hvor intelligent var det lige? Min rapport blev håndteret af Peter Schønning, der øjeblikkeligt afslørede sig som Johan Schlüters mand med en ny, fantasifuld bortforklaring om ophavsretslovens § 25 (side 146).

Jeg må indrømme, at jeg i første omgang også faldt i tillidsfælden. Selvom jeg øjeblikkeligt kunne se, at svaret til mig ikke var andet end en bortforklaring, der hverken lignede Kulturministeriets svar til mig (side 81) eller Kulturministeriets svar til EU-Domstolen (side 112), troede jeg i en periode faktisk selv, at § 25 var begrænset til begrebet "kunstværker".

Jeg brugte meget tid på at undersøge juridiske kilder og retspraksis for at finde ud af, om der er defineret en forskel på "kunstværker" og "kunstneriske værker". Det viste sig ikke at være tilfældet, men det var skønne spildte kræfter. Jeg burde have startet med at kontrollere § 25, men Peter Schønning narrede mig til at tro, at jeg havde husket forkert, og at § 25 var begrænset til udgivne "kunstværker". Først senere bekræftede en genlæsning, at § 25 benyttede det altomfavnende ord "værket" i forbindelse med en udgivelse. Jeg kunne have sparet de undersøgelser.

Jeg prøvede at advare kulturminister Grethe Rostbøll personligt via bogen *Sådan tjener man 1 milliard kr.* Hun reagerede ved at blive fornærmet (side 226), og hun gav samme embedsmand, jeg havde navngivet, nemlig Peter Schønning, opgaven at bortforklare regeringens medvirken via et notat til Kim Behnke (side 148). Der var derefter tillige tale om, at en minister misinformerede Folketinget!

Det er mere end 29 år siden, og ikke ét eneste folketingsmedlem har gået over Kulturministeriets - og specifikt Peter Schønning's - numre, selvom han udover at dække over Johan Schlüters etablering af FDV's udlejningsmonopol i retssagen mod Erik Viuff Christiansen også var med til at forhindre, at udlejningsdirektivet blev gennemført i Danmark, og at han senere vildledte Folketinget til at tro, at Danmark under forhandlingerne om infosoc-direktivet var kommet i mindretal i forbindelse med en drøftelse om afskaffelse af frihandel (kapitel 40).

Jeg forstår ikke, at Folketinget finder sig i det. Hvorfor tillader det, at Danmark regeres af sådanne svindlere! Er der tale om, at for meget tillid er ført til blindhed?

10. EU's konkurrenceregler (kapitel 29)

Fællesskabets hovedhjørneste. Det var opfattelsen af EU's konkurrenceregler op igennem 80'erne forud for det indre marked: "Konkurrencebegrænsninger lægger ikke blot hindringer i vejen for skabelsen af et enhedsmarked i EF, men hæmmer også den økonomiske udvikling." (side 48)

Grundpilleren i EU-samarbejdet har altid været et fælles marked, og store bøder er givet til virksomheder, der på forskellig vis har forbrudt sig mod det. Bare ikke FDV, som i 40 år har undgået EU's konkurrenceregler. I ingen af FDV's retssager mod videoimportørerne har konkurrencereglerne været prøvet, omend det er sket, at en dommer summarisk har afvist, at konkurrencereglerne har betydning.

Jeg var tæt på at skrive, at ingen dommer har anerkendt konkurrencereglernes betydning, men det vil være unfair over for retspræsident Arildsen. Han adskilte sig fra samtlige andre danske dommere ved at undersøge FDV's påstande og nå frem til et andet resultat end FDV. Han forstod problemet med adskilte markeder, hvor producenterne kan holde én pris i ét land og en anden pris i et andet land, og han stillede et præjudicielt spørgsmål til EU-Domstolen om det.

Endnu en gang fik FDV hjælp af Kulturministeriet og denne gang besynderligt nok også af Kommissionens repræsentant, og det lykkedes for dem at vildlede så meget om sagens substans, at EU-Domstolen opgav at besvare spørgsmålet.

Trods generaladvokatens forslag om at forelægge sagen igen afviste byrettens Ida Heide-Jørgensen og landsrettens Vogter at tillægge EU's konkurrenceregler betydning, og derfor blev Arildsens præjudicielle spørgsmål aldrig besvaret.

EU-Domstolen har aldrig taget stilling til FDV's beskyttelse af "deres" marked for udlejning af film og bedømt det danske forbud mod udlejning af importerede videogrammer i forhold til EU's konkurrenceregler.

Selvom låne/leje-direktivet havde til formål at sikre, at EU's virksomheder kan operere inden for hele det indre EU-marked på hjemmemarkedsvilkår (side 182), fik de britiske virksomheder Lightning Distribution, Home Entertainment Export og Pioneer LDCE aldrig adgang til det danske udlejningsmarked.

Og Kommissionen behandlede aldrig mine klager fra 1989 og 1993.

11. Regional konsumtion - låne/leje-direktivet (kapitel 32)

Forestillingen om, at konsumptionsprincippet, der sikrer fri spredning af udgivne eksemplarer, skulle begrænses til EØS-området, hvorved frihandel med resten af verden forbydes, kan føres tilbage til perioden *efter* låne/leje-direktivet.

Af Kommissionens bemærkninger til konsumtion ses, at formålet oprindeligt var, at spredningsretten "ikke kommer til at skabe nye barrierer for samhandelen inden for det indre marked" (side 447). Under forhandlingerne udtalte brugernes repræsentanter, Det økonomiske og sociale Udvalg, at bestemmelsen lige så godt kunne udelades, da den blot sammenfatter EU-Domstolens retsafgørelser.

Direktivet blev enstemmigt vedtaget - og uden en debat om konsumtion.

12. Regional konsumption - efter låne/leje-direktivet (kapitel 32)

Den ældste kilde, jeg har fundet med en mulig fortolkning i retning af forbud mod frihandel, er parlamentsmedlem Geoffrey Hoons spørgsmål den 7. december 1993 (side 451). Han er den første, der ikke forstod formålet med spredningsretten. Han hæftede sig ved bestemmelsens *formulering*, der i den afsluttende fase var ændret i forhold til det forslag, de havde forhandlet om. Og den afsluttende ordlyd kunne med tilpas ond vilje sådan set godt fortolkes som et forbud mod frihandel.

Den ældste kilde, jeg har fundet, hvor låne/leje-direktivet blev fortolket som et frihandelsforbud, er kulturminister Jytte Hildens forslag til en ny ophavsretslov af 9. februar 1994, L 197 (side 457).

Den næstældste kilde - og den første kilde, hvor Kommissionen bekendte kulør - er kommissær d'Archirafis svar til Geoffrey Hoon den 26. april 1994 (side 451). Han begrundede forbudsfortolkningen på ordlyden, og det selvom Kommissionen i forbindelse med ændringerne af ordlyden hver gang forsikrede, at der ikke blev ændret på indholdet. Det blev der så alligevel, og d'Archirafi begrundede det med risikoen for, at der på EU-markedet kunne komme billige varer fra tredjelandene. Øh, hvorfor mente Kommissionen, at billige varer i EU ville være et problem?

13. Regional konsumption - i Folketinget, del 1 (kapitel 34-35)

Jytte Hildens lovforslag, L 197, nåede ikke at blive behandlet, og ingen udtalte sig om forslaget om at erstatte international konsumption med regional konsumption. IFPI angreb Street Dance Records alligevel, og dét førte til debat (kapitel 34).

I den forbindelse fremførte Kulturministeriet løgn på løgn, som ingen politiker har forholdt sig til: Under direktivforhandlingerne var regional konsumption slet ikke opfundet som begreb endnu, ingen ønskede at begrænse frihandelen, der var ingen debat om spørgsmålet, og Danmark kom ikke i mindretal. Fire løgne!

Først da H. P. Clausen forlangte en undersøgelse, fik J. Nørup-Nielsen kolde fødder og erklærede ud af det blå, at direktivet ikke omfattede grammofonplader fra USA. Det viste sig senere, at det heller ikke var rigtigt.

14. Regional konsumption - infosoc-direktivet (kapitel 39)

Der var ikke debat om konsumption under forhandlingerne om infosoc-direktivet. Kommissionen havde jo besluttet, at international konsumption var afskaffet med låne/leje-direktivet, så der var ingen grund til at diskutere det igen. Kommissionen skrev endda i direktivforslaget, at det var udelukket at anvende international konsumption (side 527). Direktivet foranledigede ikke nogen debat om konsumption.

På baggrund af EU-Domstolens afgørelser i 1998 og 1999 var der medlemsstater, som ønskede spørgsmålet om konsumption på dagsordenen, men Kommissionen overbeviste dem om, at det ikke burde ske i forbindelse med infosoc-direktivet. Den forsikrede direkte, at konsumptionsordningen i infosoc-direktivet svarede til de eksisterende direktiver, så det var ikke en passende lejlighed (side 530).

15. Regional konsumption - i Folketinget, del 2 (kapitel 40)

J. Nørup-Nielsens forklaring holdt hverken på den ene eller den anden måde. Selv uden den ønskede ændring af ophavsretsloven fik IFPI skovlen under One Stop, og importen af billige CD-plader ophørte (side 512-514).

Johan Schlüter, der fortalte Politiken, at han havde "hjulpet" Kulturministeriet med at fortolke låne/leje-direktivet, var så utilfreds med J. Nørup-Nielsen, at han klagede til Kommissionen, og Kommissionen lyttede til ham.

Kommissionen truede med retssag, hvis ikke optagelseskriteriet blev fjernet (side 538), og Kulturministeriet kom omkring problemet ved at foregive, at det på grund af infosoc-direktivet var nødvendigt at afskaffe international konsumption. Det var forklaringen, da Kulturministeriet ville ændre § 19 (side 539-540).

Folketinget slutte løgnene råt. Kim Andersen (V) troede tydeligvis, det var et af hovedelementerne i infosoc-direktivet at afskaffe international konsumption, og at Danmark var kommet i mindretal (side 544). Kulturminister Brian Mikkelsen deltog i løgnene med en malerisk historie om, at diskussionen var ret umiddelbar og ret eksplicit, og at Danmark havde kæmpet med næb og kløer (side 548).

Hvis man ønsker sandheden, er det bare at slå op i låne/leje-direktivet og læse artikel 9 (artikel 7 i forslaget). Spredningsretten blev begrundet og indført i dette direktiv, og den blev givet til henholdsvis udøvende kunstnere, til producenter af musik, til producenter af film og til radio- og fjernsynsforetagender (side 447).

Jeg ved ikke, hvorfor ophavsmanden blev forbigået i låne/leje-direktivet, men han kom med i infosoc-direktivet. Det var "nyheden" i direktivets artikel 4 (side 526), men da ophavsmanden allerede havde en spredningsret i den danske ophavsretslov, burde rettigheden i EU-regi hverken føre til ændringer eller debat i Danmark.

16. Regional konsumption - i Silhouette-sagen (kapitel 36)

EU-Domstolens retspraksis er forpligtende EU-ret, så EU har ganske rigtigt med dommen i Silhouette-sagen afskaffet international konsumption. Det er imidlertid en overdrivelse at kalde det en politisk beslutning. Ikke én eneste politiker deltog i forhandlingerne ved EU-Domstolen, og ligesom i Laserdisken-sagen besluttede Kommissionen at hjælpe monopolerne. Begrundelsen var en regulær løgn om, at det indre marked ikke kan fungere med international konsumption (side 490).

17. Regional konsumption - gyldighed og fortolkning (kapitel 44-46)

Én ting er, at Kommissionen og EU-Domstolen ikke har lyst til at indrømme fejl. Det kan forklare, at ingen af dem i retssagen om gyldighed ville forholde sig til det faktum, at det indre marked snildt kan fungere med en ensartet gennemførelse af international konsumption. Noget helt andet er, at Kulturministeriet i Danmark valgte en fortolkning, som ikke alene er forskellig fra den fortolkning, der lå til grund for EU-Domstolens dom, men som ovenikøbet opdeler det indre marked i separate nationale områder i direkte strid med EU's grundlæggende formål!

18. Det store cover-up efter overfaldet på Laserdisken (kapitel 56-63)

Det er selvsagt et problem, når dommere dømmer i tillid til en ven i netværket, men det er endnu værre, når de med fuldt overlæg dækker over det, og derfor er behandlingen af overfaldet på Laserdisken den 29. november 2005 interessant. Der var tale om et decideret bagholdsangreb, omhyggeligt planlagt og udført af FDV's advokater. Her er en kort gennemgang af hovedelementerne.

Johan Schlüter forklarede Folketinget, at parallelimport er tilladt, medmindre der findes en rettighedshaver i Danmark, der kan og vil gribe ind (side 557). Hvis der ikke findes en rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere (side 572). Dette fortolkningsbidrag er siden undertrykt af samtlige dommere. Dorete Bager gik et skridt længere og ændrede indholdet af udtalelserne i rettens eneste reference til Johan Schlüters fortolkningsbidrag (side 823).

Efter lovændringen orienterede jeg FDV, før jeg genoptog parallelimporten, og i den forbindelse lovede Torben Steffensen at lade høre fra sig, når han som svar på min henvendelse om eventuelle forbudte film fik en tilbagemelding fra FDV's medlemmer (side 589). Igen manipulerede dommerne, idet de ændrede indholdet af korrespondancen. De foregav i dommen, at jeg havde bedt om tilladelse, da jeg forhørte mig om forbud efter Johan Schlüters fortolkning (side 878).

Allerede den 29. januar 2003 truede Niels Bo Jørgensen med sagsanlæg (side 591), men først den 11. oktober 2005 reagerede han. Han var informeret om min parallelimport og tilbuddet om at respektere meddelte forbud (side 592). Derefter ventede han i årevis og bad om en uvarslet bevissikring, så jeg var afskåret fra at komme til orde, før bevissikringen var vel overstået (kapitel 56).

Selvom striden vedrørte fortolkningen af regional konsumtion foranlediget af FDV's kovending, afviste Vestre Landsret at forelægge sagen for EU-Domstolen med henvisning til en løgn om, at spørgsmålet allerede var behandlet (side 888).

Under razziaen lagde Dorete Bager ikke skjul på, at hun følte sig nødsaget til at reagere, fordi henvendelsen kom fra FDV. Hun afviste ønsket om et retsmøde og bekræftede efterfølgende over for min advokat, at det efter hendes opfattelse var tilstrækkeligt, at jeg ville få lejlighed til at forsvare mig i justifikations sagen.

Bevissikringen blev således gennemført udelukkende baseret på tillid til FDV, men Niels Bo Jørgensen klokkede i det. Han foretog et "kontrolkøb", der skulle bevise for fogedretten, hvad jeg i virkeligheden gjorde fuldstændigt åbent til skue for hele verden. I sin iver efter at falde mig i ryggen glemte han at undersøge, om kontrolkøbet var foretaget i det samme selskab, han næsten tre år tidligere havde korresponderet med. Men det var det ikke. Jeg havde købt aktiviteterne tilbage fra anpartsselskabet. Kontrolkøbet blev foretaget i min virksomhed, og razziaen blev gennemført hos mig, men han anlagde sagen mod anpartsselskabet. Dorete Bager undersøgte ikke noget, så razziaen blev gennemført uden den grundlovspligtige retskendelse. Ikke mindst på grund af den fejl blev det efterfølgende afsløret, hvor langt dommerne vil gå for at dække over egne fejl og vennernes forbrydelser.